

Velká láska

Jmenuji se Lenka Nová a budu vám vyprávět příběh, nebo spíše vlastní zkušenost s domácím násilím. Všechno to začalo v Praze na podzim roku 2001. Bylo chladné, téměř mrazivé ráno a já jsem jako obvykle jela metrem do práce. Tou dobou mi bylo 21 let a pracovala jsem jako asistentka zástupce ředitele jedné pražské realitní agentury. Jela jsem obvyklou linkou jako vždy. Všimla jsem si, že už pár týdnů se mnou jezdí stejnou linkou jeden velmi pohledný a sympatický muž.

Tentokrát tu byl také. Seděl jen o pár míst dál naproti mně. Navzájem jsme se na sebe dívali. Po chvíli se hezky usmál. Jeho úsměv na mě zapůsobil tak krásně, úplně mě okouzлил. Usmála jsem se také a přitom se začervenala. Chvíli jsem proto váhala, jestli mám jít za ním a zkusit se seznámit. Než jsem se však stačila rozhodnout, on vystupoval. Naposledy se při tom na mě podíval a když byl venku, tak mi i zamával. Jela jsem tedy sama dál do práce.

V práci to byl další běžný den, ničím výjimečný. Jen jsem pořád myslela na onoho neznámého z metra. Říkala jsem si, že ho možná potkám cestou zpátky domů a když ne dnes, tak zítra ráno určitě ano. „Tentokrát za ním určitě půjdu,“ řekla jsem si nakonec a vrátila se k práci.

Vskutku, druhý den se tak stalo. Jela jsem znovu metrem a byl tu! Šla jsem celá nervózní rovnou za ním. „Dobrý den, možná jste si všiml, že spolu už nějakou dobu jezdíme,“ řekla jsem nervózně a pak dodala: „Jmenuji se Lenka, Lenka Nová,“ zakoktala jsem se na konci. On se lehce uculil a pronesl: „Jo, to jsem si všiml“ a pak dodal: „Těší mě, já jsem Martin Hradský.“ A zdvořile mi podával ruku. Začali jsme se bavit a navzájem o sobě něco zjišťovat. Dozvěděla jsem se, že je z Prahy, je mu 28 let a poměrně úspěšně obchoduje s akciemi. Celou dobu rozhovoru byl nesmírně milý a šarmantní. Asi jednu zastávku před stanicí, kde obvykle vystupoval, se mě zeptal: „Nezajdeme spolu na kafe, třeba zítra?“ Moc dlouho jsem neváhala a odpověděla: „Určitě, budu moc ráda.“ Teď, když o tom přemýšlím, kdybych řekla ne, nebo za ním vůbec nešla, možná bych si dnes žila celkem spokojeně, bez téměř každodenního teroru, ale o tom až později. Dohodli jsme se tedy na schůzce a už byl čas, aby Martin vystupoval. Rozloučili jsme se a on odešel. Já však jela dál do práce.

Druhý den v sobotu jsem přišla na domluvenou schůzku do kavárny, která byla jen pár ulic od mého bytu. Vstoupila jsem dovnitř a šla ke stolu, kde seděl Martin. Postavil se a podával mi květiny, které koupil. „Děkuji, ale to jsi nemusel,“ poděkovala jsem a upadla trochu do rozpaků. V kavárně jsme strávili asi dvě a půl hodiny. To už byl večer a já se nechala od Martina doprovodit domů. Před domem jsem ho ještě pozvala na skleničku vína a on moji nabídku přijal. Strávili jsme spolu noc a tím to vlastně všechno začalo. Chodili jsme spolu. Martin byl opravdu skvělý chlap a majetkově dobře zajištěný. Když jsem ho po pár měsících představila doma rodině, všem se zamlouval. Netrvalo dlouho, asi dva roky a s Martinem jsme se vzali. Bydleli jsme v rodinném domě kousíček za Prahou. Na Martinovo přání jsem opustila práci, abych se mohla starat o domácnost. Všechno bylo bez problémů, až do jednoho večera, kdy Martin přišel domů opilý.

Ležela jsem už v posteli a dívala se na televizi, když v tom jsem uslyšela otevření a vzápětí silné prásknutí dveřmi. Oblékla jsem si župan a šla se dolů podívat, co se děje. Viděla jsem Martina v kuchyni, jak sedí za stolem a kouří cigaretu. „Co se stalo miláčku? A odkdy kouříš?“ zeptala jsem se. „Kdyby ses radši starala, abych měl co žrát!“ zařval na mě agresivně a při tom z něj pořádně táhlo. Přišla jsem pomalu až k němu, zezadu ho objala a znovu se ptala: „Ty jsi pil? A co se teda vlastně děje?“ jenže tím jsem ho zřejmě vytočila. Vstal, otočil se a odstrčil mě tak, že jsem zády a hlavou narazila na protější zeď. Martin poté spustil: „Co ti je po tom?! Radši někam zalez, stejně seš tady na nic!“ Já, naprosto otřesená, ubrečená a v šoku, jsem se pomalu zvedala ze země. Vůbec jsem nechápala, co to do něj vjelo, nikdy takový nebyl. Odešla jsem rychle zpět do ložnice. Při tom jsem ještě slyšela Martina, jak si tam mumlá něco o tom, že jsem blbá a neschopná. Lehla jsem si v slzách do postele a snažila se uklidnit a usnout.

Druhý den ráno jsem ještě pořád nechápala, cože se to včera vlastně stalo. Šla jsem dolů ze schodů s napjatým očekáváním, co mě tam čeká. Kupodivu jsem byla mile překvapena. V kuchyni u stolu seděl Martin a četl si noviny. Na stole byla nachystaná snídaně a květiny ve váze. Přisedla jsem si ke stolu. Martin složil noviny. S úsměvem ve tváři mi řekl: „Dobré ráno miláčku, nachystal jsem ti snídani a koupil květiny,“ Nic jsem neříkala a on se tvářil jako by se nic nestalo. Pak mě ale chytl za ruku. Trošku jsem ucukla ze strachu, co chce udělat. Držel mou ruku a začal: „Moc mě mrzí, co se včera stalo,“ díval se mi do očí a pokračoval: „Zkrachovala jedna firma, ve které jsem měl nakoupeno hodně akcií. Přišel jsem tak o dost peněz a šel jsem to zapít do baru.“ Stále jsem mlčela a on mluvil dál: „Nevím, co to do mě vjelo, nechtěl jsem ti ublížit. Můžeš mi odpustit?“ Chvilí jsem jen mlčky seděla a snažila se to všechno pochopit. Pak jsem pomalu odpověděla: „Můžu, ale nechápu, proč jsi nepřišel domů hned. Mohli bychom to probrat bez hádek.“ „Já vím“, řekl a pak pomalu pokračoval: „Říkám, nevím, co to do mě vjelo a proč jsem to udělal, ale slibuji ti, že se už nikdy nic takového nestane.“ Já mu opravdu odpustila a společně jsme posnídali. Martin pak odešel do práce.

Jenže opak byl pravdou. To, co Martin slíbil, nedodržel. V práci se mu přestávalo dařit a ani ne za měsíc se celá přiopilá scéna opakovala znovu s téměř stejným scénářem. Druhý den bylo opět všechno v pořádku a já mu zase hloupě odpustila. V noci jsem přemýšlela, jak vyřešit náš problém s penězi a zároveň i Martinovy agresivní „záchvaty“. Den na to, zrovna když se Martin díval v televizi na fotbal, jsem mu navrhla: „Co kdybych se vrátila zpět do práce?“ Netušila jsem však, jaké „peklo“ touto větou způsobím. „Takže ty si jako myslíš, že nás nedokážu uživit jo?! Že se o nás nedokážu postarat?!“ začal Martin vyvádět. „Ale ne, tak jsem to vůbec nemyslela,“ chtěla jsem pokračovat, ale Martin mě odsekl: „Víš co, tak si to tady můžeš celý zařizovat sama!“ vstal, vzal si bundu a odešel pryč. Večer přišel opět totálně na mol. Scénka se znovu opakovala, až na to, že tentokrát jsem se do něj během hádky pustila také. Za to jsem však obdržela odpověď v podobě několika ran do obličeje. Ráno znovu následovalo usmíření a všechno bylo zase na nějakou dobu v pořádku.

Před čtrnácti dny jsem šla na kávu se svým bývalým spolužákem ze střední školy. Povíдали jsme si o starých časech na škole a o tom, jak si kdo žije. Se svými problémy doma jsem se mu nesvěřovala. Po pěkně stráveném odpoledni jsem se vracela ke své rodině. Překvapivě už byl doma i Martin, který na mě čekal v předsíni mezi dveřmi. „Kde jsi byla?“ zařval. To bylo

první, co jsem od něj slyšela. „Ale bývalý spolužák přijel do Prahy a pozval mě na kávu, tak jsme si byli po dlouhé době pokecat.“ Odpověděla jsem mu v klidu. To se Martinovi ale nelíbilo a spustil: „Aha, takže ty se poflakuješ s jinýma chlapama, zatímco já tvrdě pracuju a vydělávám pro tebe peníze, aby ses měla co nejlíp!“ Pokoušela jsem se mu to v klidu vysvětlit, ale on si nedal říct. Začala velká hádka. Dokonce začaly lítat vzduchem věci. Když se mě Martin pokoušel napadnout, vzala jsem do ruky nejbližší věc, lampu, a hodila ji po něm. Zásah přímo do hlavy. Hned potom jsem začala utíkat. Martina to vytočilo ještě víc. Rozběhl se za mnou. Rychle jsem utíkala přes celý byt až ke dveřím do dvora. Martin byl hned těsně za mnou. Bez myšlení jsem co nejrychleji otevřela dveře, vyběhla ven a zamknula za sebou vrátka. Na chvílku jsem si oddechla a pak mi došlo, že ze dvora nejde utéct, protože je obklopen zdí. Martin se dobýval do dveří. Prask! Křach! Takové zvuky vydávaly dveře, když do nich Martin vši silou kopal. Netrvalo dlouho a vyrazil je. Neměla jsem kam utéct. Byla jsem v koncích. Martin mě chytil a několikrát udeřil. Odvlekl mě do bytu. „Prosím nech mě! Nech mě být,“ prosila jsem ho s pláčem, ale on samým vztekem vůbec nevnímal. V bytě mi pak nadával a nakonec mne zmlátil.

Bylo po všem. Opět. Tentokrát jsem však nečekala do rána a ještě uprostřed noci jsem se sbalila a odjela ke kamarádce. Ta mě bez otázek vzala k sobě na noc. Druhý den mi od rána přicházely omluvné SMS zprávy a prosby, abych se vrátila domů. Ignorovala jsem je. Čtvrtý den jsem však opět změkla a i přes kamarádčino varování se vrátila domů. Martin mě uvítal s otevřenou náručí a já ho nepochopitelně přes to všechno taky ráda viděla. Následujících čtrnáct dní bylo jako za starých časů se starým Martinem. Martin mi všechno vynahrazoval.

Dnes dopoledne jsme se znovu pohádali. Martin se už podle zvyku opět sbalil a odešel. Je teď podvečer a já čekám, kdy Martin přijde domů znovu opilý a já dostanu pěkných par ran. Nevím, jak dlouho to takhle ještě vydržím. Martina ale stále velmi miluji a nedokážu ho opustit. Čekám a doufám, že se opět změní na toho starého Martina, kterého jsem poprvé potkala v metru. Hlavně teď, když jsem zjistila, že s ním čekám dítě...